

Római levél 12. rész 4-6a. verse

„Mert ahogyan egy testnek sok tagja van, de nem minden tagnak ugyanaz a feladata, úgy sokan egy test vagyunk Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai. Mert a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak...”

Kedves Testvéreim!

A mai napon elkezdünk egy igehirdetési sorozatot, aminek a közép-pontjában a kegyelmi ajándékok állnak. Az idei gyülekezeti táborunkban Mátraházán ugyanis azzal az igével fejeztük be, amit Pál apostol az Efézusi gyülekezetnek írt. „És ő „adott” némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, ismét másokat evangélistákul vagy pásztorokul és tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, Krisztus testének építésére, (...) hogy (...) az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozá, aki a fej, a Krisztus...” (Ef. 4.11-14) Ennek a gondolatkörnek az egész gyülekezetre való átemelését szeretnénk megtenni, amikor a Római levél 12. részének feldolgozásával végiggondoljuk, hogy mi az, amire figyelniünk kell a lelki ajándékok tekintetében.

Pál apostol, amikor a kegyelmi ajándékokról írt, akár a Római levélben, akár az I. Korinthusi levélben, akár az Efézusi levélben, akkor egyúttal az egyházzal is írt, úgy mutatva be azt, mint ami Krisztus teste. Ezen a testen belül minden egyes tagnak, aki Jézus Krisztushoz tartozik, meg van a saját feladata, küldetése, szolgálata. Azt pedig tudjuk, hogy aki szolgál, annak van Istentől megkapott adománya, vagyis rendelkezik kegyelmi ajándékkal.

„Mert a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak...” Ez azt jelenti, hogy Isten kegyelmének látható jelei vannak az életben. Amikor megvizsgálom magamat, akkor nem csupán azt látom, hogy a születésemkor kaptam ajándékokat, hanem azt is, hogy az újjászületésemkor is ajándékokat kaptam. Ahogyan a fizikai, szellemi tulajdonságaimat Istentől jövő adományként láthatom, így van ez lelki téren is. Nem természetes, hogy képes vagyok eligazodni Isten világában, hanem ez Isten kegyelmének az ajándéka.

Sok esetben szokták a születés utáni tanulási folyamatot a lélekben való megszületés, az újjászületés tanulási folyamatához hasonlítani.

Megkaptuk Istentől a kezünket, a lábunkat, a szemünket, a fülünket, hogy ezeket használhassuk. Ahhoz azonban, hogy ez sikerülhessen, mindennek össze kell érnie. A csecsemőnek meg kell tanulnia, hogy az, ami 5 újjal rendelkezik, a saját keze. Meg kell tanulnia, hogy azzal meg tudok fogni bizonyos dolgokat. A kisgyerekeknek meg kell tanulniuk, hogy hogyan tudják ökölből kisimítani a kezüket, és hogyan tudnak simogatni. És mennyi mindent megtanulunk a kezünkkel. Gépelni, kormányt fogni, telefonálni, és így tovább. Megkaptam a lehetőséget, de a lehetőségnek ki kell fejlődnie bennem, hogy aztán hasznos lehessen az életemben.

Így van ez a lelki ajándékokkal is. Megkapom a hitet, hogy megérthessem mindazt, amit Isten nekem ajándékozott. Azonban ebben a hitben előre kell haladnom. Talán nem kérdés, hogy létezik Isten felettem. Az azonban már a tanulási folyamat része, hogy elfogadjam, én bűnös ember vagyok, akinek szüksége van Isten kegyelmére. Az is a folyamat része, hogy megértem, csak akkor ér számomra bármit Krisztus áldozata, ha az nem a Biblia lapjain olvasható csupán, hanem az én szívembe is be van írva. Nem természetes, hogy hitem van, nem természetes, hogy értem azt, ami le van írva a Szentírásban, nem természetes, hogy megértem azt, amit Isten eltervezett az életemben. „Mert a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak...”

Ebből pedig az is következik, Kedves Testvéreim, hogy Isten kegyelme nem tucat kegyelem, hanem személyre szabott, vagyis mindenkinek saját ajándéka van. Ahogyan egyetlen testrészünk sem hasonlít a másakra, ugyanígy van ez a Krisztus testében is. Nem kaptam ugyanazt a lelki, kegyelmi ajándékot, mint mások. Krisztus nem mindenkire bízta a tanítás szolgálatát. Ugyanakkor nem mindenki kapta meg az evangélizálás ajándékát, vagy éppen a vigasztalás ajándékát. Különböző ajándékaink vannak, de ezek személyre szabottak. Isten az ő gazdagságából ad ugyan hasonló dolgokat, vannak olyan nagyon fontos elemek, amelyeket többeknek is ad, de én hiszem, hogy nem sablongyártó a mi Istenünk, hanem személyre szabottan lát el minket az Ő javaival. „Mert a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak...”

Mi is pontosan ez a kegyelmi ajándék? Talán mindenki ismeri a karizmatikus személy kifejezést. Arra szoktuk használni, akit valami adottsága, képessége, tulajdonsága megkülönbözteti a többiektől. Az Újszövetség ugyanezt a kifejezést, a karizmát használja a kegyelmi

ajándékokra. Ez a kifejezés magában hordozza, hogy ez segít kitűnni a tömegeből, mert egyedi, de ugyanakkor jelzi azt is, hogy ez ingyenes ajándék, amiért nem tehetünk semmit.

Hasonlít ez ahhoz, mint amiket a születéskor magunkkal hozunk. Nem dönthetem el, hogy kék vagy barna szemet szeretnék, hiszen azt megkapom. Nem dönthetem el, hogy fiú leszek vagy lány, hiszen azt is magammal hozom. Nem dönthetem el, hogy magas leszek, vagy alacsony, mert az is az adottságaimhoz tartozik. Hasonlóan van ez a lelki ajándékokkal is. Én nem tehetek érte semmit. Amikor az újjászületésem megtörténik, akkor a karizmákat magammal hozom, mert megkapom.

„Mert a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak...” Ezek az ajándékok Isten visszavonhatatlan adományai, amiben megjelenik az Ő ereje, amivel szolgálunk. Amikor tehát elindulok, hogy valamit megtegyek a Krisztus testben, az egyházban, azt igazából nem is én teszem, hanem rajtam keresztül Krisztus. Ahogyan Pál apostol le is írta a Galata levélben, hogy „többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet a testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.” (Gal. 2.20) Mi cselekszünk, de nem magunktól tesszük.

Ezért van egyedüli értelme a kegyelmi ajándékoknak az egyházban, a gyülekezetben, vagyis ahogyan Pál apostol használja a képet, a Krisztus testben. „Mert ahogyan egy testnek sok tagja van, de nem minden tagnak ugyanaz a feladata, úgy sokan egy test vagyunk Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai.” A lelki ajándékokat azért kapjuk, hogy azzal Krisztus testét, az egyházat építsük. Ahogyan a Korinthusi levélben is leírta az apostol: „A Lélek megnyilvánulása pedig mindenkinek azért adatik, hogy használjon vele.” (1Kor. 12.7)

Biztosan mindenki találkozott már olyan díszkanállal, amelyiknek az anyaga nem minden esetben a legerősebb, de nagyon szépen megmunkált, még az is lehet, hogy különleges emlék fűződik hozzá. A díszkanálnak a funkciója az, hogy valahova kitegyük, és gyönyörködünk benne, nem az, hogy együnk vele, vagy a kávénkba beletegyük a cukrot.

Azok a karizmák, amiket megkapunk, nem a díszkanálhoz hasonlíthatnak. Nem azért vannak, hogy csak úgy gyönyörködünk benne, hanem azért, hogy használjuk. A kegyelmi ajándékokat azért kaptuk, hogy azzal a Krisztus testet építsük. Ahogyan Pál írta a Korinthusiaknak: „Ezért

ti is, mivel buzgón kéritek a lelki ajándékokat, arra igyekezzetek, hogy ez a gazdagodásotok a gyülekezet építését szolgálja.” (1Kor. 14.12)

Ezzel el is érkeztünk a karizma legfontosabb tulajdonságához. Nem az a célja, hogy az én életem gazdagodjon belőle. Nem az a célja, hogy az én hitem erősödjön. Nem az a célja, hogy nekem vezetést adjon. A célja az, hogy Krisztus teste épüljön, hogy minél többen megismerjék az evangéliumot, hogy minél többször hangozzon el az a mondat: hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia, az én megváltóm. Ebben a bizonyosságban ajándékozzon meg minket Isten az Ő kegyelmének ajándékaival.

Ámen!